

lide af Sindssyge i en saadan Form, at de kunne helbredes. Derved vil Anstalten komme til at virke mere fyldestgørende efter sit Formaal. Jeg kan ikke andet end opfordre den højtærede Minister til at overveje, om der ikke kunde skaffes yderligere Plads for sindssyge. Jeg mener ikke, man straks skal gaa til at udvide Vordingborg Sindssygeanstalt eller andre Anstalter ud over, hvad her foreslaas, men jeg mener, at man kan følge den Vej, man slog ind paa i 90'erne, idet man ved Stats-tilskud søgte at faa de kommunale Sindssygeanstalter, Sygehuse, Arbejdsanstalter, eller hvad man nu vil kalde dem, der allerede havde nogle Opholdshjem for uheldredelig sindssyge, til at tage denne Sag op. Det lykkedes den Gang, og Staten udreder nu en betydelig Sum hertil. Paa det kommende Finansaars Finanslovsforslag er der foreslaaet 157,000 Kr. godt og vel hertil og et Beløb af omtrent $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til Sindssygevesenet i det hele. Jeg vil henstille, at man forsøger at gaa videre ad denne Vej. De kommunale Anstalter drives godt, og een Ting er sikker: de drives billigere end Statens Anstalter. Naar man nu fremdeles sikrer sig, at disse kommunale Anstalter indrettes tilstrækkelig godt, vil det være forsvarligt at anbringe de sindssyge der. Men der synes nu at være en Standsning i de kommunale Anstalters Vækst. Det er over 10 Aar siden, man slog ind paa denne Vej: at give Tilskud til de kommunale Anstalter. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at overveje, om man ikke kunde bevirke, at de kommunale Anstalter blev udvidede, eller der oprettedes nye, saa at man paa dem kunde anbringe saa godt som alle uheldredelig sindssyge, i alt Fald dem, som ere særlig uregerlige eller vanskelige at omgaas og derfor skulle behandles paa særlig Maade. Man kunde gøre det enten ved at forhøje det Tilskud, som nu gives, nemlig 65 Øre pr. Forplejningsdag, eller og maaske hellere ved at stille Kommunerne i Udsigt et Beløb til Opførelse eller Udvidelse af disse Anstalter eller begge Dele. Ad den Vej, tror jeg, det vil lykkes billigere, end hvis Staten umiddelbart tog sig af Sagen, og lige saa godt at skaffe Plads til de sindssyge. Jeg skal henstille dette til Overvejelse.

Med Hensyn til Bygningen, det foreslaas at opføre ved Vordingborg Sindssygeanstalt, maa jeg sige, at det af Lovforslaget fremgaar, at man vil opføre to Pavilloner, 1 til mandlige og 1 til kvindelige Patienter. Tillige vil man opføre en Bo-

lig for en gift Læge, en Lægekandidat og et Par Sygeplejersker. Tilsammen ville disse Bygninger koste 294,000 Kr. Det er ikke noget lille Beløb, og jeg kan ikke lade være med atter at gøre opmærksom paa, at vi bygge meget dyrt, naar Staten skal bygge. I 1893 — det er ganske vist henved 16 Aar siden — udvidede man Middelfart Sindssygeanstalt og skaffede Plads til 300 Patienter, og det kostede kun omtrent 2,700 Kr. for hver Plads, man skaffede, men ved Opførelsen af disse Bygninger kommer det til at koste lige ved 5,000 Kr. for hver Plads, man skaffer. Det synes at være noget rigeligt, skønt man maa indrømme, at Priserne paa Materialier og Arbejdsløn ere stegne betydeligt i disse 15 Aar. Der er ganske vist sket en Ting dernede, som jeg hilser med megen Tilfredshed: Det Overslag, som den højtærede Minister har ladet udarbejde, har han sendt til Erklæring til en praktisk dygtig Mand, en Haandværker, en Murermester, og udbedt sig hans Erklæring derover. Jeg tror, at det er en overmaade praktisk og hensigtsmæssig Vej, den højtærede Minister her er slaaet ind paa. Denne Murermester har kritiseret Forslaget og har ment, at man kunde bygge det billigere, naar man f. Eks. formindskede Afstanden mellem disse to Bygninger, indrettede 1 Køkken i hver — hver af Pavillonerne er nemlig delt i 2 Afdelinger — og indskrænkede Loftshøjden noget. Hvor meget han mente, man derved kunde komme ned med Udgifterne, foreligger der ikke noget om, men Lægeautoriteterne, Bestyrelsen for Anstalten dernede, mente ikke at kunne tiltræde denne Mands Forslag, og Forslaget foreligger altsaa, som det oprindelig forelaa. Jeg antager, at dette Forslag vil blive underkastet en Drøftelse i et Udvalg, og dette kunde da faa at vide, hvor meget der kunde spares, og hvorledes man har tænkt sig, Besparelsen fremkommer i Detaillerne. Jeg tænker, at jeg, naar denne Forhandling er færdig, vil foreslaa Nedsættelsen af et saadant Udvalg. Men naar det i Bemærkningerne til Forslaget hedder, at Udgifterne godt kunne fordeles paa 2 à 3 Aar, vil jeg dog sige, at jeg haaber, det Udvalg, der kommer til at behandle Sagen, vil tilendebringe Lovforslagets Behandling hurtigt, saa at man snart kan paabegynde Arbejdet, og jeg kan da ikke lade være at føje til, at jeg tror, det vil være heldigt at fremskynde det saaledes, at man allerede i det kommende Aar kunde opføre disse to Bygninger. Det er